

Adalberts grāfs fon Kaizerlinks
SIMEONS PRESELS

* 1905. gada 15. jūnijā
+ 1980. gada 14. oktobrī

*„Ir tikai viens templis,
Un tas ir cilvēka ķermenī.
Nekas nav svētāks par viņa cēlo veidolu:
Tu pieskaries debesīm,
Kad aptausti kāda cilvēka miesu.”*

Novalis (1772-1801)

Simeons Johans Presels piedzima Švarcvaldes apvidū malkas pārdevēja ģimenē. Viņa māte bija austriete, un ģimenē bija vēl trīs māsas. Mežā starp koku gāzējiem un apstrādātājiem pavadītā bērnība ietekmēja zēna iekšējo pasauli.

Simeona bērnībā ģimenei 33 reizes nācās mainīt dzīves vietu, tādēļ zēns varēja sākt mācības skolā tikai deviņajā mūža gadā.

Pateicoties šiem apstākļiem viņš nodibināja tuvas attiecības ar zemi, augiem un dzīvniekiem. Tas noteica Simeona turpmāko dzīvi, arī ārsta profesijas izvēli un tās izpratni. Viņš varēja tuvoties pacientiem pavisam citādāk nekā lielākā daļa kolēģu, jo viņa rokas bija dzīvas, pieredzes bagātas un meklēja iespēju paust dzīves gaitā apgūto gudrību pavisam konkrēti.

Tikai 12 gadu vecumā mazā privātskolā Darmštatē zēnu „kā jauns vilnis” pārņēma īsts mācīšanās prieks.

Viņam bija maiga konstitūcija un nosliece uz iekaisumiem, bet, pateicoties bērnībā neizmantotajiem intelektuālajiem spēkiem, jauneklis jau 17 gados varēja iestāties un 21 gada vecumā pabeigt medicīnas studijas Minhenē, Virsburgā, Ķīlē un Heidelbergā. 22 gadu vecumā Presels kļuva par asistentu Jenā un pēc 3 gadiem kopā ar savu sievu, kas arī bija ārste, nodibināja praksi Baireitā. Šajā laikā caur homeopātiju un dabiskās dziedniecības mācību viņš nonāca pie antroposofijas. Presela dzīvesbiedre sekoja viņam šajā ceļā. Simeons Presels ļoti mīlēja savu ģimeni, īpaši savu meitiņu, kura pēc kādas potes palika paralizēta. Viņa varēja tikai smieties vai raudāt, un tomēr ar savām lielajām acīm modri vēroja apkārtējo pasauli.

1939. gadā Presels, kuram palika 34 gadi, tika iesaukts armijā. Viņš, kā arī daudzi viņa kolēģi frontē, piedzīvoja visas kara šausmas un ielūkojās nāvei acīs. Vienu mēnesi pirms kara beigām viņš vēl paguva nokļūt krievu gūstā. Tādēļ tikai pēc gada viņš uzzināja, ka vienīgā gaisa uzbrukuma laikā Baireitai viņa sieva ar abiem bērniem bunkurā gājuši bojā. Tas notika vienlaikus ar Presela krišanas gūstā. Šis dzīves posms bija krasi beidzies.

Sākās pavisam jauna dzīve bez jebkāda materiālā nodrošinājuma, bez tuviem cilvēkiem un bez spējas pretoties naidīgās pasaules brutalitātei. Liktenis bija sagatavojis viņam skološanās ceļu: bez dzimtenes, bez cerības, viens starp simtiem citu ieslodzīto, cīnoties pret neiedomājamiem apstākļiem, viņš bija pilnīgi nekās. Nometnes iemītnieki saņēma tik maz ēdamā, ka pat nenoliecās pēc nokritušajām mantām, „lai taupītu kalorijas”. Visus dzīvības spēkus aprija slimības un nāve. Tikai senajās Marsa iesvētīto skolās ir bijuši līdzīgi pārbaudījumi, un to uzdevums bija aizdedzināt adeptu iekšējos spēkus. Tā tas arī notika ar Preselu.

Viņš atcerējās, ka reiz, masējot savu tēvu, bija sajutis savu roku dziedinošo spēku un vēlāk pielietojis to arī savā praksē. Tagad nometnē viņš atklāja spēcīgu masāžas iedarbību uz saviem biedriem. Presels ārstēja viņus, visu laiku smagi strādājot nometnē, līdz pats saslima. Atteica nieres. Tūska samilza līdz pat diafragmai un tika traucēta sirds darbība. Šajā izmisīgajā stāvoklī viņa atdzīvojās eiritmiskās kustības un,

sekojot tām, viņš varēja atkal aktivizēt savus dzīvības spēkus un pilnīgi izveseļojās. Šajā procesā piedzīvoto iedvesmu Presels varēja nodot saviem biedriem. Drīz ārstam bija seši palīgi, kuri kopā ar viņu aprūpēja visu nometni un paši kļuva tik stipri, ka drīz tika nosūtīti darbos. Drīz vien viņš apmācīja jaunus palīgus, kuri pamazām kļuva tikpat veseli kā viņš un varēja viņam palīdzēt.

Krievi ievēroja to, kā arī Presela pieticību un lika viņu un viņa koferīti mierā tā, ka viņš varēja paturēt abas klades, kurās bija pierakstījies Rūdolfā Šteinera vārsmas un meditācijas. Pateicoties lielai dziednieka drosmei, Presels varēja visa ieslodzījuma laikā pārvarēt slimības un pat nāvi bez jebkādiem ārējiem līdzekļiem. Neskatoties uz savu maigo konstitūciju, viņš kļuva vesels un pat stiprs, tādēļ pēc atbrīvošanās no gūsta varēja tūlīt atkal ķerties pie ārsta darba.

Karam beidzoties, sākās jauns dzīves posms. Atskatoties uz šo laiku, nāk prātā Grāla mistērija. Presels kā Parsifals bija kļuvis „caur līdzcietību zinošs” un ar enerģisku iekšēju aktivitāti, ko viņš sevī bija uzmodinājis un uzturējis, iemācījies nodot šo garīgo spēku citiem.

Šajos pirmajos pēckara gados nelaimīgas laulības lika Preselam dziļi ciest. Otrā sieva nespēja sekot viņam nedz ārējos, nedz iekšējos ceļos. Piecus gadus viņš nostrādāja Štutgartes valdorfskolā par skolas ārstu visai smagos gan ārējos, gan iekšējos apstākļos un tad kā „ceļojošais skolas ārsts” devās uz Zviedriju, Norvēģiju un Dāniju, lai, būdams dziednieks, skolotājs un konsultants, palīdzētu visur, kur kādā no dziedinošās pedagoģijas vai lauksaimniecības iestādēm trūka darītāju. Presela talants uz valodām palīdzēja viņam jau Krievijā atrast ceļu pie cilvēku sirdīm; tā arī šeit viņš drīz vien varēja lasīt lekcijas un vadīt seminārus, iepazīstinot cilvēkus ar garzinātņi. Tā viņš ceļoja septiņus gadus un pēc tam nodibināja Štutgartē savu praksi.

Atkal sākās jauns dzīves posms. 1958. gada Ziemassvētkos Presels apprecējās ar holandieci Līzi fon Šūvenu (*Lies von Schuven*), kura Virtembergā mācījās Hauškas masāžu. Beidzot 56 gadu vecumā Presels ar sievu un četriem bērniem varēja apmesties Štutgartē un sākt ģimenes dzīvi mājā ar dārzu, dzīvniekiem, peldēšanu un mūziku. Dārza darbi, jāšana un vijole bija viņa spēka avots. Savas terapeitiskās zināšanas viņš pastāvīgi paplašināja un padziļināja studējot savu kolēģu jauno pētījumu un pieredzes rezultātus. 1970./71. gadā Presels satika Verbeka-Svedstroma (*Werbeck-Svedström*) kundzi un iepazīnās ar viņas izstrādāto terapeitiskās dziedāšanas metodi, kas ārkārtīgi bagātināja Presela terapeitiskās iespējas.

Ar nostāju, ka ārsts, strādājot ar pacientu, piedzīvo savas karmas kosmisko mijiedarbību ar pacienta karmu, gadījumos, kad paša zināšanu nepietika, viņam tomēr nebija nepieciešamības izmantot konvencionālo medicīnu, kas, kā zināms no ikdienas prakses, bieži vien izrādās bezspēcīga. Arī visneskaidrākajos gadījumos Presels tomēr varēja palīdzēt pacientiem ar masāžu un savām dziedinošajām rokām.

Satiekoties ar Preselu varēja sajūst, ka no viņa strāvo siltums un tolerance – īpašības, ko es varu apzīmēt kā „brālīgumu”. Starp viņu un viņa pacientiem valdīja liela uzticēšanās, kas jau pati par sevi darbojās dziedinoši. Šī dzīvā, aktīvā un elastīgā dvēseles nostāja ļāva ieplūst viņa rokās sava veida terapeitiski diagnosticējošai intuīcijai, spēkam, kas masāžas laikā stiprināja pacienta dzīvības gribu. Tas, kuram bija ciešāka saskarsme ar Preselu, pārdzīvoja viņa aktīvās meditācijas iedarbību, kurai bija liela nozīme ne tikai viņam un viņa pacientiem, bet arī pasaulei.

Viņa paša slimības process bija īpašs notikums, kas norisinājās ļoti klusu. Atskatoties uz to laiku, rodas iespaids, ka viņš pilnīgi apzināti uzņēmās cīņu ar dubultnieku, ar šīs slimības būtņi, un piedzīvoja gandarījumu, kad viņam izdevās tai kaut ko izcīnīt. Viņš taču zināja visas gan terapijas, gan garazinātnes iespējas, jo ar pēdējo nodarbojās visu savu mūžu. Presels jūta savā tuvumā dziedinošos garus un nekad nejutās savā cīņā vientuļš. Pašās mūža beigās viņš atteicās no atkārtotas dziļi invazīvas operācijas. Slimība piemeklēja Preselu 70 gadu vecumā un piecus gadus sagādāja viņam smagas ciešanas un neiedomājamas sāpes. Trīs sejas operācijas prasīja no viņa dzelzs gribu, lai katru dienu no jauna pārvarētu šā laikmeta slimības, vēža, uzbrukumus.

Šajā smagajā laikā Preselam blakus bija viņa sieva un bērni, veidojot siltu, no mīlestības un gādības austu apvalku, kurā viņš varēja paslēpties smagajos brīžos. Arī plašā pacientu loka mīlestība palīdzēja viņam izturēt šo pārbaudījumu.

Beigās Preselam tika uzdāvināts neliels pārtraukums ciešanās, un viņš varēja nosvinēt savu 75. dzimšanas dienu gandrīz „ar jauneklīgu svaigumu”. Lai arī viņš jau gandrīz nevarēja runāt un uzņemt ēdienu, viņš tomēr pasniedza masāžas kursu un ārstēja pacientus vēl septiņas dienas pirms nāves. 14. oktobrī Simeons Presels nomira mājinieku lokā pilnā apziņā pēc krampju lēkmes balsenē, kamēr viņam tika lasīts teksts no Jāņa evaņģēlija.

Cīņa ar šo slimību mums visiem ir sevišķi svarīga nākamajai inkarnācijai. Ja mēs iedziļināties mūsu drauga Simeona Presela dzīves gaitā, tad rodas iespaids, ka šī dzīve bija likteņa noteikts, smags skološanās ceļš, lai sagatavotu viņu kādam īpašam uzdevumam nākotnē.

Adalbert Graf von Keyserlingk, SIMEON PRESSEL